

Arrest

nr. 243 486 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 24 oktober 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 oktober 2019.

1.2. Op 27 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 april 2020 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo en bent u Surinaams staatsburger. U groeide op bij uw grootouders. Pas toen u vijf jaar oud was, ontmoette u voor het eerst uw vader. Uw moeder leerde u pas kennen toen u twaalf jaar oud was. Van uw twaalf tot uw veertien jaar werd u seksueel misbruikt door uw vader en uw oom N.. Uw familie wist van het misbruik maar ondernam niets om het te stoppen. Op uw zeventien jaar verliet u het huis van uw grootouders. U huurde een huis en ging alleen wonen. U werkte uw middenschool af en volgde nog een opleiding als thuiszorgverpleegkundige. U deed verschillende jobs. Sinds u op zeventienjarige leeftijd het huis van uw grootouders verliet, had u geen contact meer met uw oom N.. Uw vader zag u nog eenmaal op zijn sterfbed. Samen met E. B. heeft u een zoon, I. J.. E. en u zijn inmiddels uiteen. Hoewel E. zijn zoon niet erkend heeft, leeft uw zoon bij zijn vader in Paramaribo. E. had weet van het seksueel misbruik waarvan u het slachtoffer werd, dacht dat u niet goed bij uw hoofd was, wilde u liever niet in de buurt en probeerde u van uw zoon weg te houden. Op 13 september 2017 had u een laatste keer contact met uw zoon. U nam op 24 oktober 2017 het vliegtuig naar Frankrijk en kwam er aan op 25 oktober 2017. U had aanvankelijk enkel toeristische motieven. U wilde Parijs en Amsterdam zien en zou na twee weken terugvliegen naar Suriname. Toen u zich naar de luchthaven in Parijs begaf om naar Suriname terug te keren, werd u opgepakt omdat u uw taxi niet betaald had. 's Avonds liet de politie u gaan en belde u uw broer L. M., die legaal in België verblijft. Hij vroeg u om naar hem te komen. U blies uw terugkeerplannen af en reisde de volgende dag naar uw broer in België. U verbleef bijna twee jaar illegaal in België en ondernam aanvankelijk geen poging om uw verblijfssituatie in orde te brengen. Op advies van een zekere C. verzocht u op 25 oktober 2019 om internationale bescherming. U vreest niet om terug te keren naar Suriname en heeft er geen problemen. Wel stipte u aan dat u in Suriname helemaal opnieuw zou moeten beginnen en dat er in het algemeen veel werkloosheid is waardoor u moeilijk opnieuw werk zou vinden. Bovendien dacht u in Suriname vaak aan wat u overkomen is en blijft uw verleden van seksueel misbruik u er achtervolgen. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; de Belgische verblijfskaart van uw schoonzus G. S. L.; en een document van Fedasil in verband met uw verblijfssituatie in België na uw asielverzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, ofschoon u in oktober 2017 reeds in de Schengenzone aankwam en ofschoon u zich ervan bewust was sindsdien illegaal in België te verblijven, u pas op 24 oktober 2019, i.e. een tweetal jaar na uw aankomst in België, om internationale bescherming verzocht. U verklaarde uit onwetendheid niet eerder stappen gezet te hebben om uw verblijf in orde te maken. Dit deed u pas toen een zekere C. u adviseerde om om internationale bescherming te verzoeken (CGVS, p. 7). Deze rechtvaardiging is echter niet afdoende. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw laattijdig verzoek in België, niet heeft gedaan. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, hetgeen overigens ook blijkt uit uw initiële intentie om na een toeristische reis van een tweetal weken in Europa naar Suriname terug te keren (CGVS, p. 6-7). U erkende dit zelf ook. U gaf immers toe dat u bij terugkeer naar Suriname geen vrees heeft (CGVS, p. 13).

Dat u bij terugkeer naar Suriname opnieuw zou moeten beginnen, zoals u aanstipte (CGVS, p. 13; p. 15), is een motief van louter socio-economische aard dat bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt in dit verband dat u in Suriname onderwijs heeft genoten en een diploma heeft (CGVS, p. 11). U verklaarde weliswaar dat het voor elke Surinamer moeilijk is om werk te vinden (CGVS, p. 16), maar uit uw verklaringen blijkt tevens dat u tot uw vertrek uit Suriname geregeld werk had, onder meer als schoonheidsspecialiste, serveerster en kapster (CGVS, p. 11). U bent er altijd in geslaagd om voor uzelf te zorgen en te zien dat uw leven er 'ok' was (CGVS, p. 13). Ook blijkt uit uw verklaringen dat verschillende leden van uw familie in het verleden gewerkt hebben en/of nog steeds werk hebben in Suriname. Zo zijn uw zussen tewerkgesteld als leerkracht en verpleegster (CGVS, p. 12). Uw moeder werkte als verpleegkundige, uw vader was tewerkgesteld als militair, uw opa deed securitywerk en werkte in de haven en uw grootmoeder was schoonmaakster (CGVS, p. 11). Zelfs al vreesde u nooit een goede job te zullen vinden, erkende u dat het voor u wel degelijk mogelijk moest zijn om bij terugkeer opnieuw werk te vinden (CGVS, p. 15-16). Uit niets blijkt dan ook dat u in de toekomst niet opnieuw toegang tot de Surinaamse arbeidsmarkt zou hebben. Tot slot kan hieraan toegevoegd worden dat u in het verleden een woning kon huren en dat u vermoedt dat u dat ook in geval van terugkeer kan (CGVS, p. 16). Bovendien onderhoudt u nog contacten in Suriname met uw zus en uw nichtje en zouden ook zij u eventueel kunnen helpen (CGVS, p. 5; p. 16).

U verklaarde nog dat u van uw twaalf tot uw veertien jaar seksueel werd misbruikt door uw vader en uw oom N. (CGVS, p. 13). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat deze feiten te ver in het verleden zijn gesitueerd om anno 2020 nog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het is immers bijna twintig jaar geleden dat u, die intussen 33 jaar oud bent, het slachtoffer werd van seksueel misbruik. Sinds u op uw 17 jaar thuis weg ging, had u geen contact meer en bijgevolg evenmin problemen met uw oom N. (CGVS, p. 14). U wist bovendien niet waar hij is en of hij nog in leven is (CGVS, p. 14-15). Uw vader is intussen overleden (CGVS, p. 17). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Suriname opnieuw problemen met de personen die u in uw jeugd hebben misbruikt zou hebben. Betreffende uw verklaring dat in Suriname uw verleden u bleef achtervolgen, dat u mentale problemen heeft en dat u veel stress ervaarde, kan opgemerkt worden dat u in Suriname hiervoor nooit psycho-medische hulp gezocht heeft (CGVS, p. 14). Nochtans gaf u toe dat de mogelijkheid om naar een dokter of psycholoog te gaan in Suriname bestaat (CGVS, p. 15-16).

Dat de vader van uw zoon u uit uw zoons buurt wil houden, kan, hoe onaangenaam ook, niet gelijkgeschakeld worden met een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangezien u nooit stappen heeft gezet om in dit verband naar politie of rechtbank te gaan, blijkt immers uit niets dat u uw rechten als moeder in Suriname niet zou kunnen afdwingen, hetgeen u ook erkende (CGVS, p. 10). U gaf overigens toe dat uw zoons vader een goede vader is en zijn best doet voor jullie zoon en u begreep zelfs dat hij uw zoon uit uw buurt wilde houden (CGVS, p. 9).

Aan uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw paspoort blijken, wordt niet getwijfeld. De verblijfskaart van uw schoonzus toont aan dat uw schoonzus hier wettig verblijft, niets meer. Het document van Fedasil doet voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer naar Suriname niet ter zake.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van haar middel beroept verzoekster zich bovendien nog op de schending van de rechtspraak van de Raad van State (d.d. 25 september

1986, nr. 26.933), artikel 8 *juncto* artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoekster zich voorts nog op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het EVRM. Verzoekster benadrukt hierbij in het bijzonder artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoekster voert aan bij een terugkeer naar Suriname opnieuw te moeten beginnen, stipt aan dat er in het algemeen veel werkloosheid is waardoor zij moeilijk opnieuw werk zou vinden en benadrukt dat zij in Suriname vaak dacht aan wat haar overkomen is, met name dat haar verleden van seksueel misbruik haar er blijft achtervolgen. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming niet in overeenstemming kan worden gebracht met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, hetgeen ook blijkt uit haar initiële intentie om na een toeristische reis van een tweetal weken in Europa naar Suriname terug te keren en wat verzoekster ook uitdrukkelijk erkent door te stellen dat zij bij een terugkeer naar Suriname geen vrees heeft; (ii) aangaande verzoeksters opmerking dat zij bij een terugkeer naar Suriname opnieuw zou moeten beginnen kan worden opgemerkt dat (1) dit een motief van louter socio-economische aard is en bijgevolg niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en (2) er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vermits (a) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in Suriname onderwijs heeft genoten en een diploma heeft, (b) zij tot haar vertrek uit Suriname geregeld werk had en er altijd in geslaagd is om voor zichzelf te zorgen en te zien dat haar leven er 'ok' was, (c) verschillende leden van verzoeksters familie in het verleden gewerkt hebben en/of nog steeds werk hebben in Suriname, (d) zelfs als verzoekster vreesde nooit een goede job te zullen vinden, zij erkende dat het voor haar mogelijk moest zijn om bij terugkeer opnieuw werk te vinden, (e) uit niets blijkt dat zij in de toekomst niet opnieuw toegang tot de Surinaamse arbeidsmarkt zou hebben en (f) zij nog contacten in Suriname onderhoudt met haar zus en nichtje, die haar eventueel zouden kunnen helpen; (iii) wat betreft verzoeksters verklaringen dat zij van haar twaalf tot veertien jaar seksueel misbruikt werd door haar vader en oom N. moet worden vastgesteld dat (1) deze feiten te ver in het verleden zijn gesitueerd om *anno* 2020 nog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van haar vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, (2) zij sinds haar 17 jaar geen contact meer had en bijgevolg evenmin problemen met haar oom N., haar vader intussen overleden is en bijgevolg uit niets blijkt dat zij bij terugkeer naar Suriname opnieuw problemen zou hebben met de personen die haar in haar jeugd hebben misbruikt en (3) verzoekster in Suriname nooit psycho-medische hulp heeft gezocht in het kader van haar voorgehouden mentale problemen en stress ten gevolge van het misbruik en zij nochtans toegaf dat de mogelijkheid bestaat om naar een dokter of psycholoog te gaan in Suriname; (iv) dat de vader van verzoeksters zoon haar uit haar zoons buurt wil houden niet gelijkgeschakeld kan

worden met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, zij bovendien nooit stappen heeft gezet om in dit verband naar politie of rechtbank te gaan en uit niets blijkt dat zij haar rechten als moeder in Suriname niet zou kunnen afdwingen en zij bovendien aangaf dat haar zoons vader een goede vader is en zij zelfs begreep dat hij haar zoon bij haar uit de buurt wilde houden en (v) de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. Daargelaten de vraag of verzoekster kan worden gevolgd waar zij in het eerste middel stelt dat uit alle door haar opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoekster met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. In de mate verzoekster aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen haar belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is, dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel en op onevenredige wijze haar rechten aantasten, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd zijn om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mocht zij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoekster de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM betreft in haar betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat zij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bijgevolg is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen gegronde elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die

draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongegrondheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongegrond bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat zij inderdaad slechts na verloop van twee jaar asiel heeft aangevraagd, omdat zij voordien niet op de hoogte was van hoe en waar zij asiel diende aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat verzoeksters houding – waarbij zij zich reeds sinds 24 oktober 2017 in Europa bevond en slechts op 24 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende – allerm minst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster niet wist hoe en waar zij asiel diende aan te vragen, kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens informatie in te winnen in een poging om zich te verzekeren van een blijvende bescherming. Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contradictie voor de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dit blijkt overigens ook uit het feit dat verzoekster initieel van plan was om na een toeristische reis van een tweetal weken in Europa naar Suriname terug te keren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 16 januari 2020, p. 6-7). Te meer nu zij uitdrukkelijk aangeeft dat zij bij een terugkeer naar Suriname geen vrees heeft (*ibid.*, p. 13).

Waar verzoekster benadrukt dat, hoewel de feiten dateren van enige tijd geleden, het misbruik door haar oom en vader haar leven nog steeds beheerst en haar in haar dagdagelijks leven nog steeds belemmert, dat het leven in Suriname haar onophoudelijk aan deze feiten doet herinneren, dat zij in Suriname ook een zeer stressvol leven ervoer met mentale problemen, hetgeen een ondraaglijk lijden betreft, slaagt zij er niet in een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Er dient immers vooreerst te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt dat uit niets blijkt dat zij bij terugkeer naar Suriname opnieuw problemen zou hebben met de personen die haar in haar jeugd hebben misbruikt (de feiten dateren van twintig jaar geleden, zij heeft geen contact en problemen meer gehad met haar oom N. en haar vader is intussen overleden). Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekster in Suriname nooit psycho-medische hulp heeft gezocht voor haar mentale problemen en de grote stress die haar leven beheerste aldaar (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 16 januari 2020, p. 14) en dit ondanks het feit dat zij zelf toegeeft dat het mogelijk is om naar een dokter of psycholoog te gaan in Suriname (*ibid.*, p. 15-16). Dit alles leidt ertoe te besluiten dat het feit dat verzoekster seksueel misbruikt werd tussen haar twaalf en veertien jaar niet kan volstaan om in haar hoofde te besluiten tot een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekster meent dat haar verklaringen en problemen ondersteund worden door de stukken die ze heeft voorgelegd. In dit verband merkt de Raad op dat deze stukken geenszins de door haar voorgehouden problemen kunnen staven en haar verzoek om internationale bescherming bijgevolg niet in positieve zin kunnen ombuigen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“Aan uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw paspoort blijken, wordt niet getwijfeld. De verblijfskaart van uw schoonzus toont aan dat uw schoonzus hier wettig verblijft, niets meer. Het document van Fedasil doet voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer naar Suriname niet ter zake.”

Verzoekster voert geen concreet verweer tegen voormelde vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Zo verzoekster hekelt dat er geen enkele motivering wordt gegeven door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de subsidiare beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiare bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiare beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog pertinent opgemerkt als volgt met betrekking tot verzoeksters verklaring als zou zij opnieuw moeten beginnen en moeilijk aan werk raken:

“(…)

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming. Uit uw verklaringen blijkt in dit verband dat u in Suriname onderwijs heeft genoten en een diploma heeft (CGVS, p. 11). U verklaarde weliswaar dat het voor elke Surinamer moeilijk is om werk te vinden (CGVS, p. 16), maar uit uw verklaringen blijkt tevens dat u tot uw vertrek uit Suriname geregeld werk had, onder meer als schoonheidsspecialiste, serveerster en kapster (CGVS, p. 11). U bent er altijd in geslaagd om voor uzelf te zorgen en te zien dat uw leven er ‘ok’ was (CGVS, p. 13). Ook blijkt uit uw verklaringen dat verschillende leden van uw familie in het verleden gewerkt hebben en/of nog steeds werk hebben in Suriname. Zo zijn uw zussen tewerkgesteld als leerkracht en verpleegster (CGVS, p. 12). Uw moeder werkte als verpleegkundige, uw vader was tewerkgesteld als militair, uw opa deed securitywerk en werkte in de haven en uw grootmoeder was schoonmaakster (CGVS, p. 11). Zelfs al vreesde u nooit een goede job te zullen vinden, erkende u dat het voor u wel degelijk mogelijk moest zijn om bij terugkeer opnieuw werk te vinden (CGVS, p. 15-16). Uit niets blijkt dan ook dat u in de toekomst niet opnieuw toegang tot de Surinaamse arbeidsmarkt zou hebben. Tot slot kan hieraan toegevoegd worden dat u in het verleden een woning kon huren en dat u vermoedt dat u dat ook in geval van terugkeer kan (CGVS, p. 16). Bovendien onderhoudt u nog contacten in Suriname met uw zus en uw nichtje en zouden ook zij u eventueel kunnen helpen (CGVS, p. 5; p. 16).”

Met het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en de blote bewering als zou zij in zeer barre omstandigheden dienen te moeten overleven bij een terugkeer naar Suriname, brengt verzoekster geen enkel valabel argument bij om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen en slaagt zij er bijgevolg niet in aan te tonen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Suriname.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongegrunde vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET